"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଫାଟକରୁ ବାହାରି ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ, ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ କର୍ମ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ସବୁଠାରୁ ଭଲ କର୍ମ ହେଲା ମନ, ବଚନ, କର୍ମରେ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ସାହାରା ହେବା । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ସର୍ବଦା ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଦରକାର ଯେ ଏପରି କେଉଁ ଶବ୍ଦ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍□ାରା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଘରର ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତିଧାମର ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆର ରାସ୍ତା ମିଳିଯିବ ଏବଂ ସେମାନେ ସହଜରେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଏଠାରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଜାଦୁକରର ବତୀ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଛ? ଅଲାଉଦ୍ଦୀନ୍‌ର ବତୀର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରାଯାଏ । ଅଲାଉଦ୍ଦୀନ୍‌ର ବତୀ ବା ଜାଦୁକରର ବତୀ କ'ଣ-କ'ଣ ଦେଖାଇଥାଏ! ବୈକୁଣ୍ଠ, ସ୍□ର୍ଗ, ସୁଖଧାମ । ବତୀକୁ ପ୍ରକାଶ କୁହାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଅନ୍ଧକାର ଅଛି ନା । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଯେଉଁ ପ୍ରକାଶ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମେଳା ଇତ୍ୟାଦି କରୁଛନ୍ତି, ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ପଚାରନ୍ତି, ବାବା ଏହାର ନାମ କ'ଣ ରଖିବା? ଏଠାରେ ବମ୍ବେକୁ ଭାରତର ଦ୍□ାର (ଗେଟ୍ ⍰େ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ) କୁହାଯାଏ । ଷ୍ଟିମର ପ୍ରଥମେ ବମ୍ବେକୁ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ଦିଲ୍ଲୀରେ ମଧ୍ୟ ଇଣ୍ଡିଆ ଗେଟ୍ ଅଛି । ଏବେ ଆମର ଏହା ହେଉଛି ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଗେଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍□ାର । ଦୁଇଟି ଗେଟ୍ ରହିଛି ନା । ସର୍ବଦା ଦୁଇଟି ଗେଟ୍ ଥାଏ, ପ୍ରବେଶ ଓ ପ୍ରସ୍ଥାନ । ଗୋଟିଏ ଗେଟ୍‌ରେ ଆସିବା, ଅନ୍ୟଟିରେ ଯିବା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି - ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛୁ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବାହାରି ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ନିଜେ ଫେରି ପାରିବା ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଘରକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ, ତେଣୁ ଗାଇଡ୍ ଦରକାର । ଗାଇଡ୍ ରୂପରେ ବାବା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯିଏ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ବାବା ଆମକୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ ଓ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଏହା ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ବହୁତ ବିଚାର ଚାଲେ - ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ତାହା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ତ ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ବି ରହୁ ଏବଂ ଧନ ଦୌଲତ ମଧ୍ୟ ଥାଉ । ତାହା ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଥାଏ । ତେବେ ନାଁ ଲେଖି ଦିଅ - ଶାନ୍ତିଧାମ ଓ ସୁଖଧାମକୁ ରାସ୍ତା ଅଥବା ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି ଓ ସମୃଦ୍ଧିର ରାସ୍ତା । ଏହା ହେଉଛି ଠିକ୍ ଶବ୍ଦ । ଏଇଠି ତ ତିନୋଟିଯାକ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ବିଷୟରେ ପୁଣି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ସବୁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଥିଲା । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ, ଗଡ୍ ଫାଦର । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଆମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଏହା ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧିର ଦ୍□ାର ହେଲା ନା । ବାବାଙ୍କୁ ଏହି ନାମ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ତାହାର ଆରମ୍ଭ ତ ଶିବବାବା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା କରାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଉତ୍ସବ ତ ବହୁତ ହେଉଛି ନା । କେହି ହସ୍‌ପିଟାଲ୍‌ର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରୁଛନ୍ତି, ତ କେହି ୟୁନିଭରସିଟିର କରୁଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆର ଏହି ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ହୁଏ ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ହୁଏ, ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ବିଚାର କରାଯାଉଛି । ପିଲାମାନେ ଲେଖିଛନ୍ତି - ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଆସି ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରନ୍ତୁ । ବାପଦାଦା ଉଭୟଙ୍କୁ ଡାକିବା । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ବାହାରକୁ କେଉଁଠିକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଉଦ୍‌ଘାଟନ୍ କରିବା ପାଇଁ ଯିବାକୁ, ବିବେକ କହୁ ନାହିଁ, ନିୟମ ନାହିଁ । ଏହା ତ କେହି ବି ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିପାରିବେ । ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ-ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ନାଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଢିଆ ଅଟେ ନା । ପ୍ରଜାପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ହୋଇଗଲେ । ସିଏ କ'ଣ କିଛି କମ୍ ଅଟନ୍ତି! ଆଉ ପୁଣି ବାବା ନିଜେ ଉତ୍ସବ କରାଉଛନ୍ତି । କରିକରାଇଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି ନା । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ତେବେ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ସବୁଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଭଲ କର୍ମ ହେଉଛି - ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ସାହାରା ହେବା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି - ହେ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ଧର ଲହୁଡି । ଏ ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ଧ ହିଁ ଅନ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ସାହାରା ହେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍□ାରା ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯାଉଛ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ଅଛ ନା । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ ହସ୍‌ପିଟାଲ୍ ଏବଂ ୟୁନିଭରସିଟି । ବୁଝାଯାଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସେହି ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ, ତେବେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ, ଏହାକୁ ସ୍□ର୍ଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସ୍□ର୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଧର୍ମ ଥାଏ । ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା । କେବଳ ଏହି କଥା ମନେପକାଅ, ଏହା ମଧ୍ୟ ମନ୍ମନାଭବ ଅଟେ । ଆମେ ସ୍□ର୍ଗରେ ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲୁ - ଏତିକି ବି ମନେପଡୁନାହିଁ! ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମକୁ ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେହି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବି କମ୍ ନୁହେଁ । ଏପରି ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଖୁସିରେ ରହୁ ନାହାନ୍ତି । ଅଣନିଶ୍□ାସୀ

ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ବାରମ୍ବାର ବହୁତ ଅଣନିଶ୍□ାସୀ କରାଉଛି । ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କର ଯାଦ ସ୍ଥାୟୀ ରହୁନାହିଁ । ବାବା, ଜ୍ଞାନସାଗରରେ ବୁଡାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ମାୟା ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡାଇ ଅଣନିଶ୍□ାସୀ କରୁଛି । ବଡ ଖୁସିରେ ଅଣନିଶ୍□ାସୀ ହେବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ମାୟା ପୁଣି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ହିଁ ପକାଉନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ଦୁଃଖ ହରତ୍ତା ସୁଖକରତ୍ତା ତ ଏକ ପରମପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଦୁଃଖ ହରଣ କରିବା ବାଲା । ସେମାନେ ପୁଣି ଗଙ୍ଗାରେ ଯାଇ ବୁଡ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଗଙ୍ଗା ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗଙ୍ଗାକୁ ଦୁଃଖହାରିଣୀ ପାପ ନାଶିନୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସାଧୁସନ୍ଥ ଆଦି ସବୁ ଯାଇ ନଦୀ କୂଳରେ ରୁହନ୍ତି । ସାଗର କୂଳରେ କାହିଁକି ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ? ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସାଗର କୂଳରେ ବସିଛ । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପିଲାମାନେ ସାଗରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଜାଣୁଛନ୍ତି କି ସାଗରରୁ ବାହାରିଥିବା ଏହି ଛୋଟ-ବଡ ନଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର, ସିନ୍ଧୁ, ସରସ୍□ତୀ ଏହି ସବୁ ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ତୁମକୁ ମନ-ବଚନ-କର୍ମ ଉପରେ ବହୁତ-ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାର ଅଛି, କେବେ ବି ତୁମକୁ କ୍ରୋଧ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମେ କ୍ରୋଧ ମନରେ ଆସିଥାଏ ପୁଣି ବଚନ ଏବଂ କର୍ମରେ ଆସିଯାଏ । କ୍ରୋଧ ଆସିବାର ଏହି ତିନୋଟି ଦ୍□ାର ରହିଛି, ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ବଚନ ଅଧିକ କୁହ ନାହିଁ, ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ, ବଚନରେ ଆସିଲେ କର୍ମରେ ଆସିଯିବ । କ୍ରୋଧ ପ୍ରଥମେ ମନରେ ଆସିଥାଏ ପୁଣି ବଚନ ଓ କର୍ମରେ ଆସେ । ତିନୋଟି ଦ୍□ାର ମାଧ୍ୟମରେ କ୍ରୋଧ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ । ପ୍ରଥମେ ମନରେ ଆସିବ । ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ନୀରବ ରହିବା ବହୁତ ଭଲ । ତେବେ ବାବା ଆସି ସ୍□ର୍ଗର ଅଥବା ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାଅ । ସ୍□ର୍ଗରେ ହିଁ ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧି ଥାଏ । ସେଠାକୁ କିପରି ଯାଆନ୍ତି, ତାହା ବୁଝିବାର ଅଛି । ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଦ୍□ାରା ଗେଟ୍ ଖୋଲିଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ତ ଚାଲିଥାଏ ନା । କ'ଣ ନାମ ରଖାଯିବ? ଅମୃତବେଳାରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କଲେ ସାରାଂଶ ବାହାରିଥାଏ । ଠିକ୍ ରାୟ ବାହାରେ, ତେଣୁ ବାବା କହନ୍ତି ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ଏବଂ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କର-କ'ଣ ନାମ ରଖାଯିବ? ବିଚାର କରିବା ଦରକାର, କାହାର ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଚାର ଆସିଯାଇପାରେ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ କି ପତିତକୁ ପାବନ କରିବା ଅର୍ଥ ନର୍କବାସୀରୁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ କରିବା । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ କାହା ନିକଟରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବ ନାହିଁ, ନିୟମ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତିରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସାଧୁ ଲୋକମାନେ ନିଜକୁ ଉଚ୍ଚ ପବିତ୍ର ମଣନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅପବିତ୍ର ନୀଚ ମଣିଥା'ନ୍ତି । ଯଦିବି ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କିନ୍ତୁ ଯଦି ତୁମକୁ କେହି ହାତ ଯୋଡିଲେ, ତେବେ ଅନୁରୂପ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ହରିଓମ୍ ତତ୍ସତ୍ କହିଥା'ନ୍ତି, ତେବେ କହିବାକୁ ପଡିବ । ଯୁକ୍ତିରେ ନ ଚାଲିଲେ ସେମାନେ ପାଖକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ବଡ କାଇଦା ଦରକାର । ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଆସିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କର ନାମ ଧରନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଅଚାନକ ଭାବେ ତ ବହୁତ କିଛି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଧିରେ-ଧିରେ କନ୍ଦଳ ବ୍ୟାପିଯିବ । ନିଆଁ ବିଦେଶରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ, ପୁଣି ଧିରେ-ଧିରେ ସାରା ଦୁନିଆ ଜଳିଯିବ । ଶେଷରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ରହିବ । ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଥାଏ, ପୁଣି ତୁମକୁ ସେଠାରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ମିଳିଥାଏ । ଦୁନିଆର ନୂଆ ନୋଟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ହିଁ ରାଜତ୍□ କରିଥାଅ । ଅଲାଉଦ୍ଦୀନ୍‌ର ବତୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ ନା! ନୋଟ୍ ଘସି ଦେଲେ ଅଚଳାଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯାଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣ, ଅଲାହ ଅବଲଦ୍ଦିନ୍ ବାବା ଶୀଘ୍ର ଇସାରାରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର, ତେବେ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯିବ । ନୌଧା ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ ନା । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ତ ହେଉଛି, ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ, ସ୍□ର୍ଗକୁ ବହୁତ ମନେପକାଇବ । ବାରମ୍ବାର ଦେଖୁଥିବ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ନିଶାରେ ରହିଥିବେ, ସେହିମାନେ ଶେଷ ସମୟର ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିପାରିବେ । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା, ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯାଦ । ଯେପରି ବାବା ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେ ନିଜେ ନିଜ ପାଇଁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିଦାତା ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୀବ୍ରବେଗରେ ମନେ ପକାଇଲେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ନିଜ ପରିଶ୍ରମରେ ଯେପରି ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିଦାତା ହୋଇଯାଇ ଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯାଦର ମେହେନତ୍‌ରେ ରହିଲେ ତ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ ଏବଂ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଚାଲିବ । ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ଭୁଲି ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ମନ୍ମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଯିବ । ବାକି ଆଉ କଣ ଦରକାର! ପୁଣି ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ତୁମେ ନିଜର ଶରୀର ଛାଡି ଦେବ । ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର । ବାବା, ପରିଶ୍ରମର ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିଲେ, ଦେହର ଅଭିମାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେପରିକି ବାପ ସମାନ ହୋଇଯିବ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଚାଲିବ । ଖୁସି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିବ । ସାରା ଫଳାଫଳ ଶେଷ ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ହେଉଛି । ନିଜ ନାମ-ରୂପରୁ ମଧ୍ୟ ନିଆରା ହେବାର ଅଛି, ତେବେ ପୁଣି ଅନ୍ୟର ନାମ-ରୂପକୁ ଯାଦ କରିବା ଦ୍□ାରା କି ଅବସ୍ଥା ହେବ! ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଯେଉଁ ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତର ଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି, ସେଥିରେ ହିଁ ଯାଦୁ ଅଛି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଶରୀର ଛାଡିଥା'ନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମାରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବି । କେହି ଲୀନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଦେଖିଛନ୍ତି, ବସି-ବସି ଶରୀର ଛାଡିଦିଅନ୍ତି । ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ବହୁତ ଶାନ୍ତ ରହିଥାଏ, ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ନିସ୍ତବ୍ଧ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଅନୁଭବ ହେବ, ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗର ହୋଇଥିବେ, ଶାନ୍ତ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସୀ ହୋଇଥିବେ । ବାକି କେତେକ ସନ୍ତାନ ତ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ବହୁତ-ବହୁତ ଗୁପ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପରିଶ୍ରମ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ହୋଇଥାଏ । ମାଳା ଗଡାଅ, କୋଠୀରେ ବସି ଭକ୍ତି କର । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ଚାଲି-ବୁଲି ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛ । କାହାକୁ ଜଣାପଡେ ନାହିଁ କି ଏମାନେ ରାଜପଦ ନେଉଛନ୍ତି । ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ସାରା ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ଜ୍ଞାନରେ କଣ ଚୁକ୍ତ ହେବ କି? ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହେବ । ଯୋଗ ଦ୍□ାରା କର୍ମଭୋଗ ମଧ୍ୟ ଚୁକ୍ତ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ପରିଶ୍ରମ । ବାବା ସବୁକିଛି ଗୁପ୍ତରେ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଅଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ କେବେ ବି କ୍ରୋଧ କରିବାର ନାହିଁ । ଏହି ତିନୋଟି ଯାକ ଝରକା ଉପରେ ବହୁତ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗରେ ମସ୍ତ ରହି ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ନାମ-ରୂପକୁ ଭୁଲି, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସ୍ନେହର ବାଣ ଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘାଇଲା କରୁଥିବା ସ୍ନେହ ଏବଂ ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଲବଲୀନ ଆତ୍ମା ଭବ ।
ଯେପରି ଲୌକିକ ରୀତିରେ ଯଦି କେହି କାହାର ସ୍ନେହରେ ଲବଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ତା'ର ଚେହେରାରୁ, ବାଣୀରୁ, ନୟନରୁ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ଯେ ଇଏ ଲବଲୀନ ଅଟେ, ଇଏ ଆଶିକ (ପ୍ରେମିକା) ଅଟେ । ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଭାଷଣ କରିବା ପାଇଁ ମଞ୍ଚ ଉପରକୁ ଯାଉଛ, ସେହି ସମୟରେ ନିଜ ଭିତରେ ଯେତିକି ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଜାଗ୍ରତ ଥିବ, ସେହି ଅନୁସାରେ ତୁମର ସ୍ନେହର ବାଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହରେ ଘାଇଲା କରିଦେବ । ସେତେବେଳେ ଭାଷଣର ବିଷୟ ବସ୍ତୁକୁ ମନେ ପକାଇବା ଏବଂ ତାକୁ ବାରମ୍ବାର ଦୋହରାଇବାର ସ୍□ରୂପ ନ ରହୁ ବରଂ ସ୍ନେହ ଏବଂ ପ୍ରାପ୍ତିର ସମ୍ପନ୍ନ ସ୍□ରୂପ ତଥା ଲବଲୀନ ସ୍□ରୂପ ସ୍ଥିତି ରହୁ । ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ସ୍ଥିତିରେ ରହି ଭାଷଣ କରିଲେ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ନିଶ୍ଚିତ ପଡିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦ୍□ାରା ସମାପ୍ତିର ସମୟକୁ ସମୀପକୁ ଆଣ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ରୂପୀ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆପଣାଅ

(୩୧) ଏକଥା ତ ସମସ୍ତେ ବୁଝିଗଲେଣି ଯେ ଇଏ କେହି ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଇଏ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏଇ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ହଲ୍‌ଚଲ୍ କରିବାର ହଳ ଏବେ ଚଳାଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆହୁରି ବି ଅଛନ୍ତି, ଇଏ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଇଏ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଭଳି ତୀର ନିକ୍ଷେପ କର । ଧରିତ୍ରୀ ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇସାରିଲାଣି ଏବଂ ଆହୁରି ତିଆରି ହୋଇଚାଲିବ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ମୂଳଦୁଆ ରହିଛି, ନବୀନତା ରହିଛି, ବୀଜ ରହିଛି, ତାହା ହେଉଛି ନୂଆ ଜ୍ଞାନ । ନିଃସ୍□ାର୍ଥ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ଏହା ତ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ନେହ ସହିତ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହୋଇଯିବ ।